

Camellia

ซาตีที่แล้ว
สูญเสียทุกสิ่ง
เข้าจึงเป็น
魔女打脸攻略
มารหญิง
เพื่อชิง
ทุกอย่าง

10

冥想石

หมิงเสียนสือ

เขียน

ถนุณวัฒนภา

แปล

仲夏一条条

จึงเขียนได้ยาวเดียว
วาด

บทที่ 278 จับมือเป็นพันธมิตร

ศิษย์สำนักชวี่หยางเห็นการเผชิญหน้าที่เต็มไปด้วยความ
ตึงเครียดระหว่างทั้งคู่อย่างชัดเจน

พวกเขาเข้าใจว่าเหตุใดจินหลิงหยูจึงตั้งตนเป็นศัตรูกับ
จวินจื่อเหวิน เพราะหากโดนชายแปลกหน้าพาตัวน้องสาวไป
ไม่ว่าใครก็ย่อมต้องโกรธแค้นอีกฝ่ายแน่นอน แต่เหตุใด
จวินจื่อเหวินถึงได้มองจินหลิงหยูเป็นศัตรูเหมือนกัน ตามปกติ
แล้วถ้าจวินจื่อเหวินชอบจินชานชานที่เป็นน้องสาวของ
จินหลิงหยู เขาควรจะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้จินหลิงหยู
พอใจไม่ใช่หรือ

ศิษย์สำนักชวี่หยางจึงเฝ้าดูสถานการณ์อย่างเงียบๆ
ด้วยความสงสัย ไม่มีใครกล้าพูดอะไร พวกเขาเพียงรอดูว่า
เหตุการณ์จะพัฒนาไปอย่างไร

เยว่ชิวเหวินยืนเงียบอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเดินลงมานั่งที่
โต๊ะ หยิบถ้วยรินชาให้ตนเองแล้วนั่งจิบชาอย่างสงบ

เขาเป็นฝ่ายยอมถอยจากการเผชิญหน้ากับฉินหลิงหยู

ฉินหลิงหยูหรีดตาลงอย่างไม่สบอารมณ์ เขารู้สึกไม่พอใจมากกับท่าทีไม่ยี่หระของฉินจื่อเหวิน เพราะอากัปกิริยาทุกอย่างของอีกฝ่ายช่างเหมือนกับคนในความทรงจำของฉินหลิงหยู คนคนนั้นชื่อเยว่ชิวเหวินซึ่งควรจะตายไปแล้วในป่าหมีจิ้ง

“บอกมา เจ้าติดตามกลุ่มสำนักชวีหยางมาเพื่ออะไร อย่างมาบอกว่าเพราะเจ้าสนใจสำนักชวีหยางจึงตอบรับคำเชิญของน้องสาวข้า ข้ออ้างเช่นนี้หลอกหลวงได้เพียงน้องสาวข้าที่ไร้เดียงสาและเชื่อคนง่าย ถ้าเจ้าคิดว่าข้ออ้างนี้จะได้ผลกับข้าก็ช่างน่าหัวร่อเสียจริงๆ”

เยว่ชิวเหวินค่อยๆ ยกเปลือกตาขึ้นมองฉินหลิงหยู

ไร้เดียงสาและเชื่อคนง่าย เจ้ากล้าใช้คำเหล่านี้อธิบายตัวตนของฉินซานซานจริงๆ หรือ

กลุ่มศิษย์สำนักชวีหยางคิดเห็นไม่ต่างกัน พวกเขารู้ว่าฉินซานซานไม่ใช่คนไร้เดียงสาเลย แท้จริงแล้วนางเป็นคนที่สามารถฆ่าศิษย์ร่วมสำนักได้เพื่อแย่งชิงสมบัติ

ฉินหลิงหลูสังเกตเห็นว่าจวินจื่อเหวินแค้นองเขาด้วย
สายตาเป็นชาโดยไม่ให้คำอธิบายใดๆ ทำให้เดือดดาลใจยิ่ง
กว่าเดิม

เขาไม่ใส่ใจสิ่งที่ข้าพูดเลยหรือ!

“เหอะ! จวินจื่อเหวิน เจ้าอย่าคิดว่าแค่ได้รับคำเชิญจาก
น้องสาวข้า เจ้าจะสามารถเข้าไปในสำนักชวีหยางได้ ข้าเป็น
ศิษย์เอกของเจ้าสำนักชวีหยาง หากเจ้าต้องการเข้าสำนัก
ชวีหยาง เจ้าต้องผ่านข้าไปก่อน เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าแค่ข้าออก
คำสั่ง เจ้าจะไม่สามารถก้าวเข้าไปในสำนักชวีหยางได้แม้เพียง
ครั้งก้าว!” ฉินหลิงหลูขู่เยว่ชิวเหวิน สายตาของเขาเป็นประกาย
เย็นเยียบ

“ข้าเชื่อ” เยว่ชิวเหวินกล่าวพร้อมกับจิบชาอีกครั้ง ก่อน
จะวางถ้วยชาลงบนโต๊ะ “แล้วจะเป็นอย่างไรหรือ ข้าไม่เคยพูด
ว่าต้องการเข้าไปในสำนักชวีหยาง ฉินซานซานเป็นคนเชิญข้า
เอง ไม่ใช่ข้าจ้องกระป๋องบังคับให้ฉินซานซานพาข้าไปสำนัก
ชวีหยาง สำหรับข้าแล้วจะได้เข้าหรือไม่ก็ไม่ได้สำคัญกับข้า
ดังนั้นการขู่ของเจ้าจึงไม่มีผลต่อข้าเลยแม้แต่หน่อย”

“คิกๆ...” เสี่ยวเอ๋อร์ที่แอบฟังอยู่ตรงมุมหนึ่งของห้องไม่สามารถกลั้นหัวเราะไว้ได้ เขาหลุดหัวเราะออกมาผ่านช่องว่างระหว่างนิ้วมือที่พยายามปิดปากตัวเองอยู่

ฉินหลิงหยูรู้สึกโกรธแค้นยิ่งขึ้น จวินจื่อเหวินทำให้เขารู้สึกเหมือนเป็นตัวตลกผู้ไร้เหตุผล ทุกคำขู่และคำถามที่ออกจากปากเขาไม่ส่งผลใดๆ ต่ออีกฝ่าย

เมื่อเทียบกับตนเองที่กำลังโกรธซึ่ง ทำที่สงบเยือกเย็นของจวินจื่อเหวินทำให้ฉินหลิงหยูรู้สึกว่าตนเองเป็นฝ่ายแพ้อีกครั้ง

ฉินหลิงหยูผู้โกรธจัดไม่สามารถหาเหตุผลมาโต้แย้งเยว่ซิวเหวินได้ เขาจึงระบายความโกรธใส่เสี่ยวเอ๋อร์ที่หลุดหัวเราะคิกคัก

เขาสะบัดชายแขนเสื้อปล่อยพลังกล้าแกร่งพุ่งใส่เสี่ยวเอ๋อร์ โต๊ะและเก้าอี้ที่อยู่รอบๆ ระเบิดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในทันที

ทุกอย่างเกิดขึ้นในชั่วพริบตา แม้แต่ศิษย์สำนักชวีหยาง
ยังตอบสนองไม่ทัน มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งในโรงเตี๊ยมย่อมไม่มี
ทางตอบสนองได้ทัน

เขานิ่งงัน หัวสมองขาวโพลน

แต่เยว่ชิวเหวินที่ตอบสนองได้ทัน ในชั่วพริบตาก็กะบัด
ชายแขนเสื้อเช่นเดียวกัน พลังที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าพุ่งเข้าชนพลัง
ของฉินหลิงหยู ทำลายการโจมตีนั้นในทันที

ตูม!

เสียงระเบิดดังขึ้นในโรงเตี๊ยม ข้าวของในระยะครึ่งจั้งจาก
เสี้ยวเออร์แตกสลายกลายเป็นผุยผง แต่เสี้ยวเออร์กลับไร้รอย
ขีดข่วน

ขาของเสี้ยวเออร์อ่อนแรง เขาทรุดลงกับพื้น เมื่อมองดู
โต๊ะเก้าอี้ที่ถูกทำลายป่นปี้ เขาก็ตั้วสั่นด้วยความกลัว

ศิษย์สำนักชวีหยางตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ในที่สุดพวกเขาก็ก่อนหายใจด้วยความโล่งอก

การที่จวินจื่อเหวินสามารถทำลายการโจมตีของ
ฉินหลิงหยูได้อย่างง่ายดาย และควบคุมการโจมตีได้อย่าง
แม่นยำแสดงให้เห็นอะไร ก็แสดงให้เห็นว่าจวินจื่อเหวินอาจมี
พลังเหนือกว่าฉินหลิงหยูหลายขุม!

ตอนแรกพวกเขาคิดว่าจวินจื่อเหวินแข็งแกร่งกว่า
ฉินหลิงหยูเพียงเล็กน้อย แต่ตอนนี้เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ ‘เล็กน้อย’
เลย

ฉินหลิงหยูเองก็ผุดความคิดคล้ายๆ กัน การโจมตีเมื่อครู
นี้เขาไม่ได้อ้อมแรงเลย หมายความว่าเขาใช้พลังทั้งหมดไปกับการ
โจมตีเด็กหนุ่มธรรมดาคนนั้น แต่การโจมตีนั่นกลับถูก
จวินจื่อเหวินทำลายไปได้อย่างง่ายดาย

ฉินหลิงหยูเริ่มประเมินพลังของจวินจื่อเหวินใหม่ ภายใน
ใจของเขาค่อยๆ ลดความทะนงตัวลงโดยไม่รู้ตัว ไม่ใช่ว่าเขา
เชื่อในคำพูดของอีกฝ่ายทั้งหมด แต่เพราะเขารู้ว่าตนยังไม่มี
พลังพอที่จะจัดการกับจวินจื่อเหวินได้ จึงอาจต้องหาใครสักคน
เข้ามาช่วย

ฉินหลิงหยูตัดสินใจว่าจะติดต่อหาอาจารย์โดยเร็วที่สุด เพื่อให้อาจารย์ลงจากเขามาจัดการกับจวินจื่อเหวิน หากจำเป็น ก็ควรกำจัดทิ้ง

ฉินหลิงหยูรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงของฉินซานซานนั้น เกี่ยวข้องกับจวินจื่อเหวินแน่นอน เพื่อไม่ให้เรื่องราวยืดเยื้อเกิน ความจำเป็น จัดการเขาเสียตั้งแต่เนิ่นๆ น่าจะดีที่สุด

จริง ๆ แล้วเยว่ชิวเหวินมีวิธีที่ดีกว่านี้ในการรับมือกับ เหตุการณ์วิกฤติที่เกิดขึ้นกับเสี่ยวเอ๋อร์ แต่เขาเลือกวิธีที่โดดเด่น ที่สุด ซึ่งไม่สอดคล้องกับนิสัยของตน

เหตุผลที่เขาเลือกวิธีนี้ก็เพราะเห็นว่าฉินหลิงหยูมี แผนการบางอย่างในใจ เขาต้องเข้าไปในสำนักชวีหยางให้ได้ หากฉินหลิงหยูเข้ามาขัดขวาง อาจกลายเป็นปัญหาใหญ่

ดังนั้นเขาจึงสั่งแดงพลั่งเพื่อข่มขู่กลุ่มศิษย์สำนักชวีหยาง โดยเฉพาะฉินหลิงหยูที่ใส่ใจเรื่องผลประโยชน์และให้ความสำคัญกับชีวิตของตนเองมากที่สุด การใช้พลังข่มขู่ ดูเหมือนจะเป็นวิธีที่สะดวกและรวดเร็วกว่าการใช้คำพูด

แน่นอนว่าหลังจากที่เยว่ซิวเหวินสำแดงพลังให้เห็น
ฉินหลิงหยูก็ปิดปากเงียบไม่พูดอะไรอีก

แต่แววตาเย็นชาของฉินหลิงหยูที่มองมาบอก
เยว่ซิวเหวินว่า ถ้าเขาไล่เยว่ซิวเหวินออกไปกลุ่มนี้ไม่ได้
ฉินหลิงหยูก็ไม่มีทางเลือกตามราวีเขา

เยว่ซิวเหวินก้มหน้าลงใช้ความคิด

ไม่นานนัก เขาหยุดชะงักเล็กน้อยขณะที่ถือถ้วยชาอยู่
ความคิดหนึ่งแวบขึ้นในใจ

เขาตัดสินใจได้แล้ว

ที่ห้องของจวินเสี่ยวโม่บนชั้นสามของโรงเตี๊ยม

หลังจากฉินหลิงหยูออกจากห้องไปแล้ว หญิงสาวก็นวด
ศีรษะที่ปวดตื้อๆ จากอาการเมาค้าง จากนั้นก็พยุงตัวลุกจาก
เตียง ก่อนจะเดินไปยังหน้าต่างที่ปิดสนิท

จวินเสี่ยวโมไม่ปลุกหน้าต่างเปิดออก ลมสดชื่นที่พัดเข้ามา จากด้านนอกช่วยบรรเทาอาการปวดหัวและความหดหู่ที่มาจาก การปรากฏตัวของฉินหลิงหลุยลงได้บ้าง

ด้วยพลังของจวินเสี่ยวโมในตอนนี ฉินหลิงหลุยไม่ใช่คู่ ต่อสู้ของนางอีกต่อไปแล้ว แต่ที่นางต้องระวังคือสำนักชวีหยาง ที่อยู่เบื้องหลังฉินหลิงหลุย

ตั้งสำนวนที่ว่าสองหมัดยากต้านทานสี่ฝ่ามือ¹ จวินเสี่ยวโมไม่คิดว่านางจะรอดพ้นจากการรุมโจมตีของ สำนักชวีหยางทั้งสำนักได้ หากนางทำให้ฉินหลิงหลุยสงสัยและ กลายเป็นศัตรูของสำนักชวีหยาง การเข้าถึงสำนักย่อม กลายเป็นเรื่องยากขึ้นอย่างแน่นอน

นอกจากเรื่องของฉินหลิงหลุยแล้ว จวินเสี่ยวโมยังรู้สึก คลุมเครือเกี่ยวกับความผันที่ไม่ปะติดปะต่อเมื่อคืน นางลี้ม รายละเอียดยุติไปหมดแล้ว จำได้เพียงความสุขและความยินดีที่ได้ สัมผัสในความผัน

¹ หมายถึง แม้ฝีมือดีแค่ไหนแต่ถ้ากำลังคนน้อย ก็ยากที่จะเอาชนะได้

นางจำได้รางๆ ว่าได้พบกับศิษย์พี่เวยในฝัน ความสบายใจที่เวยซิวเหวินมอบให้นางในความฝันยังคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำ แม้จะตื่นขึ้นแล้ว นางก็ยังคงหวนคิดถึงความรู้สึกอันอบอุ่นนั้น

จวินเสี่ยวโม่แม้ริมฝีปากพร้อมกับยกมือขึ้นหวดศีรษะ

สงสัยข้าคงจะคิดถึงศิษย์พี่เวยมากเกินไป เมื่อคืนจึงฝันยืดยาวเช่นนั้น อีกทั้งยังทั้งความรู้สึกคุ้นเคยของศิษย์พี่เวยไว้ในใจ

ระหว่างที่จวินเสี่ยวโม่กำลังจมอยู่ในความคิดของตัวเอง เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

“เชิญ” นางตอบทันทีเมื่อรู้ว่ามิใช่ผู้มาเยือน ก่อนจะหันไปมองทางประตู

ประตูถูกเปิดออก คนที่ยืนอยู่ด้านนอกประตูคือเวยซิวเหวิน

แสงสว่างจากภายนอกทำให้จวินเสี่ยวไม่เห็นหน้าตาของคนที่ยืนอยู่หน้าประตูได้ไม่ชัดเจน แต่ชุดสีฟ้าและรัศมีเย็นเยียบที่คุ้นเคยทำให้นางรู้สึกเจ็บปวดในใจ

หัวใจของนางเต้นแรงขึ้นทันที รุม่านตาหดเล็กลง คำว่า 'เยว' เกือบหลุดออกจากปาก

อย่างไรก็ตามเมื่อเยว่ชิวเหวินเดินเข้ามา ใบหน้าและรูปร่างของเขาก็ปรากฏชัดเจนในสายตาของจวินเสี่ยวโม คำนั้นก็ถูกกลืนกลับเข้าไป

ไม่ใช่ศิษย์พี่...แค่คนที่คล้ายกันมากเท่านั้น...

หัวใจของจวินเสี่ยวไม่หล่นวูบอีกครั้ง แต่เสียงหนึ่งยังดังก้องอยู่ภายใน

เขาไม่ใช่ศิษย์พี่เยว่จริง ๆ หรือ ถ้าเขาไม่ใช่ศิษย์พี่ เหตุใดตัวข้าถึงรู้สึกผ่อนคลายและเป็นตัวเองได้อย่างแท้จริงเมื่ออยู่กับเขา ทั้งที่ข้าไม่ใช่คนที่เชื่อใจคนอื่นได้ง่ายๆ...

เสียงเล็กๆ นี้ดังก้องอยู่ในใจของจวินเสี่ยวโม ทำให้นางไม่สามารถเพิกเฉยหรือกดทับมันได้

สายตาที่มองเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกมากมาย ซึ่งเย่วชีว-
เหวินไม่ทันสังเกตเห็น

หลังจากปิดประตู เย่วชีวเหวินก็เดินไปหาจวินเสี่ยวโม
“เมื่อคืนนี้เจ้าดื่มหนักมาก รู้สึกดีขึ้นหรือยัง”

จวินเสี่ยวโมยิ้ม “ดูจากสภาพข้าในตอนนี้น่าจะรู้ว่าข้า
ไม่เป็นอะไรแล้ว เจ้าเป็นคนพาข้ากลับมาที่นี่ใช่หรือไม่”

เย่วชีวเหวินตอบอย่างหน่ายใจ “ที่นั่นมีแค่เราสองคน
ข้าจะหาคนอื่นมาพาเจ้ากลับได้จากไหน”

จวินเสี่ยวโมคิดในใจ

กะแล้วเชียว...

“แล้วเจ้าพาข้ากลับมาอย่างไร อัมแบบองค์หญิงหรือ”
จวินเสี่ยวโมถามด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ แต่สายตาที่จับจ้องชาย
หนุ่มกลับฉายแววจริงจังมากขึ้น

เย่วชีวเหวินขมวดคิ้ว สายตาของฉินซานซานทำให้เขา
รู้สึกอึดอัดเล็กน้อย เขาตอบกลับเสียงเรียบ

“แน่นอนว่าข้าแบกเจ้าไว้ที่หลัง”

แบกไว้ที่หลัง...

จวินเสี่ยวไม่คิดถึงความผันผวนเมื่อคืนและความสบายใจที่ได้รับจากความผันนั้น เสียงเล็กๆ ในหัวของนางยิ่งชัดเจนขึ้น

นางจำได้รางๆ ว่าผันถึงฉากที่ศิษย์พี่เยว่แบกตนไว้บนหลัง

จวินเสี่ยวไม่กำหนดแน่แน พยายามห้ามตนเองไม่ให้ถามอะไรต่อไป เพราะนางรู้ว่าตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม ดูจากสีหน้าของจวินจื่อเหวินแล้ว ถ้านางถามต่อไป อาจจะทำให้เขาเข้าใจผิดหรือไม่พอใจเอาได้

“เออละ พี่จวิน เจ้ามาหาข้ามีเรื่องอะไรหรือ” จวินเสี่ยวไม่เปลี่ยนเรื่อง

เมื่อพูดถึงธุระสำคัญ สายตาของเยว่ชิวเหวินก็เลื่อนกลับมามองหญิงสาวอีกครั้ง

“แม่ นางถง พวกเราต่างมีเป้าหมายเดียวกันคือการเข้าสู่สำนักชวีหยาง คิดว่าอย่างไรถ้าข้าเสนอให้เราร่วมมือกัน”

จวินเสี่ยวโมเลิกคำว่า “ร่วมมือหรือ”

“ใช่แล้ว ร่วมมือกัน” เยว่ซิวเหวินพูดด้วยน้ำเสียง
เคร่งขรึม “ฉินหลิงหยูเริ่มสงสัยในตัวข้าแล้ว ข้าไม่รู้ว่าทาง
แม่นางถงเป็นอย่างไร แต่ฝั่งข้าถ้าอาศัยเพียงตัวข้าเอง ข้าคงไม่
มีทางเข้าไปในสำนักชวีหยางได้ ดังนั้นข้าหวังว่าแม่นางถงจะ
ร่วมมือกับข้า โดยใช้สถานะของแม่นางถงในตอนนี้อย่างไรช่วยให้เรา
เข้าสำนักชวีหยางได้สำเร็จ”

จวินเสี่ยวโมเคาะนิ้วลงบนขอบหน้าต่างพร้อมกับลู่คาง
“เป็นเช่นนั้นหรือ...”

ถ้าฉินหลิงหยูเริ่มสงสัยเกี่ยวกับนิสัยที่เปลี่ยนแปลงไป
ของนาง จวินจื่อเหวินที่เป็นคนนอกก็ไม่ต้องพูดถึง การได้รับความ
เห็นชอบจากฉินหลิงหยูไม่ใช่เรื่องง่าย ถ้าฉินหลิงหยู
ไม่เห็นด้วย เหวอจางก็ยิ่งไม่มีทางเห็นด้วย

สถานะของนางในตอนนี้อีกต่อการจัดการอะไรหลายๆ
อย่าง ตราบใจที่ฉินหลิงหยูไม่สามารถหาเหตุผลมาพิสูจน์ว่านาง
ไม่ใช่ฉินซานซาน เขาก็ไม่สามารถกีดกันนางจากสำนักชวีหยาง
ได้

แต่กรณีของจวินจื่อเหวินนั้นไม่เหมือนกัน เขาอาจถูก
ฉินหลิงหยูกัดกันตั้งแต่ยังไม่ทันก้าวเท้าเข้าไปในสำนักชวีหยาง
เลยด้วยซ้ำ

ช่างปะไร การมีพันธมิตรเพิ่มก็เหมือนกับการเพิ่มโอกาส
สำเร็จ หากเป็นข้อเสนอที่ดีก็ไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ ยิ่งไปกว่า
นั้น...

“ข้าไม่ติดขัดเรื่องการร่วมมือ แต่ข้ามีเงื่อนไขหนึ่งที่อยาก
ให้เจ้ารับปาก”

จวินเสี่ยวโมกล่าวพร้อมกับมองเยว่ชิวเหวินด้วยสายตา
เจ้าเล่ห์

“เงื่อนไขหรือ เงื่อนไขอะไรล่ะ”

“หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจในสำนักชวีหยาง เจ้าต้องบอก
ตัวตนที่แท้จริงของเจ้าให้ข้ารู้ ตกลงหรือไม่” จวินเสี่ยวโมยิ้ม
อย่างมีเลศนัย

ชายหนุ่มนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า “ตกลง”

เยว่ชีวเหวินไม่รู้เลยว่าในอนาคตเขาจะขอบคุณตัวเองที่
ตัดสินใจตกลงยอมรับเงื่อนไขนี้

ดอญ่า

บทที่ 279 จวินเสี่ยวโมประกาศข่าวใหญ่

หลังจากยอมรับจวินจื่อเหวินเป็นพันธมิตร จวินเสี่ยวโมก็ครุ่นคิดถึงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น ในเมื่อฉินหลิงหยูเริ่มสงสัยในตัวจวินจื่อเหวิน จะต้องทำเช่นไรจึงก้าวข้ามอุปสรรคนี้และเข้าสู่สำนักชวีหยางได้

“ท่านมีข้อเสนอแนะใดๆ หรือไม่” จวินเสี่ยวโมกะพริบตามองชายหนุ่ม

เยว่ชิวเหวินคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบกลับ “ตอนแรกฉินซานซานเหมือนจะสนใจในตัวข้าและเชิญข้าไปที่สำนักชวีหยาง ตอนที่แม่นางถงรับบทเป็นฉินซานซานอยู่ บางทีอาจใช้วิธีนี้เพื่อพาข้าเข้าไป...”

“อ้อออ ที่แท้ก็แผนก็คือใช้เสน่ห์ของท่านสินะ” จวินเสี่ยวโมยิ้มพร้อมกับพยักหน้าอย่างมีนัยแฝง

เยว่ชิวเหวินมองหญิงสาวด้วยความสนใจ

“เอาละ เข้าใจแล้วๆ” จวินเสี่ยวโมตอบแขนชายหนุ่ม
“หมายความว่าข้าต้องทำที่ว่าหลงรักท่านหมดหัวใจ ขาดท่าน
ไม่ได้ เพื่อบังคับให้ฉันลงมือต้องยอมประนีประนอมใช่หรือไม่”

เยว่ซิวเหวินไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี “ไม่ต้องถึงขนาด
‘รักหมดหัวใจ’ ก็ได้ แค่แม่มางดงยี่นกรานจะพาข้าเข้าไปด้วย
ก็มีโอกาสสูงที่ข้าจะเข้าไปในสำนักชวีหยางได้”

จวินเสี่ยวโมดีดนิ้วและพูดอย่างมั่นใจ “ได้สิ ไม่ใช่เรื่อง
ยากอะไรเลย ยิ่งไปกว่านั้นถ้าอิงจากนิสัยของฉันซานซาน
การหลงรักใครหมดหัวใจก็ไม่ใช่เรื่องที่ขัดกับนิสัยของนาง
ขอแค่ข้าไม่แสดงจนเกินงามมากเกินไป...ฮ่าๆ...”

เยว่ซิวเหวินยิ้มอย่างอ่อนโยน “ขอบคุณนะ”

จวินเสี่ยวโมยกไหล่ “ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจกันขนาดนั้น!
เราล้มหัวจมท้ายกันแล้วไม่ใช่หรือ อย่าลืมเรื่องที่สัญญากับข้า
ไว้ ถึงเวลานั้นห้ามเบี้ยวนะ!”

“ไม่ต้องห่วง ข้าไม่เบี้ยวเจ้าหรอก” เยว่ซิวเหวินยิ้มและ
ให้คำมั่นสัญญา

กว่าทั้งสองจะคุยกันเสร็จ เวลาก็ล่วงเลยไปถึงตอนเที่ยงวันแล้ว จวินเสี่ยวโมได้ยินเสียงท้องของตัวเองร้องขึ้นมาอย่างเหมาะสม

หญิงสาวเกาหัวด้วยความเขินอาย เย่วฉิวเหวินยิ้มเข้าใจ และเสนอให้ลงไปกินมื้อกลางวันด้วยกัน

จวินเสี่ยวโมกับเย่วฉิวเหวินเดินลงมาจากชั้นบน ฉินหลิงหยูและพรรคพวกยังนั่งอยู่ที่ห้องโถงของโรงเตี๊ยม พอเห็น ‘ฉินซานซาน’ กับ ‘จวินจื่อเหวิน’ เดินลงมาด้วยกัน สีหน้าของฉินหลิงหยูก็มีดลงทันที เหล่าศิษย์สำนักชวีหยางที่นั่งอยู่ข้างๆ ต่างหันมองหน้ากัน ก่อนจะก้มศีรษะหลบสายตาอย่างพร้อมเพรียงกัน เพื่อให้ตัวเองเดือดร้อน

เห็นได้ชัดว่าสภาพจิตใจของฉินหลิงหยูในตอนนี้อย่างแย่มาก พวกเขาไม่ควรยั่วโมโหอีกฝ่าย

“พี่ใหญ่” จวินเสี่ยวโมแสร้งทำเป็นน้องสาวและกล่าวทักฉินหลิงหยู

“มานี่!” ฉินหลิงหยูส่งด้วยน้ำเสียงเย็นชา ก่อนจะถลึงตามองจวินจื่อเหวิน

จวินเสี่ยวโม่กัมศีระแล้วก้าวเท้าซ้ายเข้าไปใกล้
จวินจื่อเหวินอีกหนึ่งก้าว จากนั้นก็เงยหน้ามองจินหลิงหยู
‘อย่างกล้าๆ กลัวๆ’

จวินเสี่ยวโม่สวมบทบาทเป็นหญิงสาวที่ตกหลุมรักใคร
คนหนึ่งหมดหัวใจ แต่กลัวว่าครอบครัวจะไม่เห็นด้วย นางแสดง
บทบาทได้ยอดเยี่ยมจนจินหลิงหยูมองไม่ออกว่านางกำลังสร้าง
ท่า

ว่าตามตรง หากเยว่ซิวเหวินไม่รู้ว่าจินซานซานกำลัง
แสดงละคร เขาเองก็คงถูกหลอกเช่นกัน

เส้นเลือดบนหน้าผากของจินหลิงหยูเต้นเร้า เขาตบโຕະ
และตวาดเสียงดัง

“จินซานซาน ข้าบอกให้เจ้ามาตรงนี่!”

จวินเสี่ยวโม่คว้าชุดคลุมของจวินจื่อเหวินแล้วหลบไป
ซ่อนหลังเขา จากนั้นก็พุดพึมพำอย่างไม่พอใจ

“เหตุใดต้องดุด่าด้วย ข้าไม่ไปหรอก”

ดวงตาของเยว่ซิวเหวินปรากฏแวววับขึ้น ซึ่งฉินหลิงหลินสังเกตเห็น ทำให้เขายิ่งโกรธหนักขึ้นกว่าเดิม

ขณะที่ฉินหลิงหลินกำลังจะระเบิดความกราดเกรี้ยวและเข้าไปคว้าตัวฉินชานชานมาสั่งสอน เยว่ซิวเหวินก็กล่าวขึ้นด้วยรอยยิ้ม “สหายฉิน เมื่อคืนแม่นางฉินแทบไม่ได้กินอะไรเลย อีกทั้งยังเมาจนตึ๊ดตื๋น ตอนนี้นางทั้งหิวทั้งง่วง ถ้ามีอะไรจะพูดกับนาง ก็รอให้นางกินมื้อกลางวันเสร็จก่อนจะดีกว่าหรือไม่”

ฉินหลิงหลินแค้นหัวเราะ “ไม่ดีหรอก คนนอกอย่างเจ้ามายุ่งอะไรเรื่องระหว่างข้ากับน้องสาวข้า”

จวินเสี่ยวโม่ที่หลบอยู่หลังเยว่ซิวเหวินแอบกลอกตาจากนั้นก็ก้าวออกมาชี้หน้าฉินหลิงหลิน “ข้าเกลียดท่าน! พี่จวินไม่ใช่คนนอก แต่เป็นคนที่ข้าหลงรัก!”

ฉินหลิงหลินหรีดตาลง เขาเริ่มไม่พอใจน้องสาวของตนมากขึ้นเรื่อย ๆ

หากไม่ใช่เพราะกุญแจลับในแม่กุญแจผูกชะตา ข้าคงไม่สนใจว่าเจ้าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร!

จวินเสี่ยวโมจับสังเกตอารมณ์ของฉินหลิงหยูได้ นางเลิกคิ้วพร้อมกับคิดในใจ

ดูเหมือนฉินหลิงหยูจะไม่มีความรู้สึกผูกพันในแบบพี่น้องกับฉินซานซานเลย

หลังจากจ้องฉินซานซานอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดฉินหลิงหยูสุดท้ายก็ยอมถอย “หาที่นั่งเสียสิ! คิดจะยืนกินหรืออย่างไร”

จวินเสี่ยวโมยิ้มอย่างมีความสุขแล้วคว้าแขนเยว่ชิวเหวินเดินอีกฟากหนึ่งของโต๊ะ ซึ่งอยู่ห่างจากฉินหลิงหยูที่สุด

ที่ตรงนั้นมีศิษย์สำนักชวีหยางนั่งอยู่ จวินเสี่ยวโมจึงแสดงนิสัยวางอำนาจตามแบบฉบับฉินซานซาน “ยังไม่รีบลุกให้ข้านั่งอีก!”

ศิษย์สำนักชวีหยางที่ถูกไล่ที่ต่างพากันคิดในใจ

ที่นั่งข้างศิษย์พีฉินก็ยังว่างอยู่ เจ้าก็ไปนั่งตรงนั้นเสียสิ ทำไมต้องมากดดันพวกเราด้วย ตอนนี้อันนี้ไม่มีใครอยากนั่งข้างศิษย์พีฉิน!

แม้ใจจะคิดเช่นนั้น แต่เนื่องจากจินชานชานมีคนหนุนหลังอยู่ เหล่าศิษย์สำนักชวีหยางก็ไม่กล้าแสดงความไม่พอใจออกมาอย่างชัดเจน ทำได้เพียงเก็บความขุ่นเคืองไว้ในอก แล้วค่อยเขยิบย้ายที่ให้อาจารย์เสี่ยวโมกับเยว่ชิวเหวินได้นั่งด้วยกัน

จินหลิงหยู่นั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะ ไกลจากอาจารย์เสี่ยวโมราวกับอยู่กันคนละโลก ใบหน้าของเขาดำมืดจนแทบจะเหมือนถ่าน

อาจารย์เสี่ยวโมเหมือนจะยังไม่พอใจ เมื่ออาหารมากมายมาวางตรงหน้า นางก็เอื้อมมือไปตักอาหารให้อาจารย์จื่อเหวินจนพูนซาม พลังบอกให้เขารับกิน มิเช่นนั้นจะไม่ทำอะไรเหลือ

เหล่าศิษย์สำนักชวีหยางที่นั่งอยู่รอบๆ อ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกันแน่! แม้ก่อนหน้านี้จินชานชานจะแสดงออกว่าชอบอาจารย์จื่อเหวิน แต่ก็ไม่ได้สนิทสนมกันขนาดนี้! เหตุใดหลังจากผ่านไปคืนเดียว โลกถึงกลับตาลปัตรไปหมด! ไม่รู้พระอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตกหรือเปล่า!

จวินเสี่ยวไม่สนุกกับการได้เห็นสีหน้ามีดครีမ်ของ
ฉินหลิงหยู ความไม่พอใจของศัตรูคือความสุขสูงสุดของนาง

“มองอะไร! ไม่เคยเห็นคนแสดงความรักกันหรืออย่างไร
กินอาหารของพวกเจ้าไป!” จวินเสี่ยวไม่ต่อว่าศิษย์ที่นั่งอยู่รอบๆ
ด้วยน้ำเสียงดุดัน นางแสดงนิสัยหยิ่งผยองของฉินซานซานได้
อย่างสมบูรณ์แบบ

คนอื่นๆ ถูกดูจนสะอึก ไม่กล้ามองอีกต่อไป จึงก้มหน้า
ก้มตากินอาหารเงียบๆ

จริงๆ แล้วตั้งแต่ศิษย์พี่ฉินกลับมา นิสัยดีที่ดูเหมือน
จะเบาลงของฉินซานซานก็กลับมาอีกครั้ง ทำให้พวกเขาแทบจะ
ทนไม่ไหว...พวกเขาเก็บงำความประทับใจไม่ดีที่มีต่อ
ฉินซานซานไว้ในใจอีกครั้ง

ฉินหลิงหยูรู้สึกเหมือนโดนน้องสาวตัวปัญหาเหยียบย่ำ
เกียรติศักดิ์ศรี

“พอ! ขำอึดแล้ว ไม่กินแล้ว!”

จวินเสี่ยวโม่งเงยหน้ามอง แล้วก้มหน้าตักอาหารใส่ชาม
ของจวินจื่อเหวินต่อ

ตอนนี้ชามของเยว่ชิวเหวินแน่นจนแทบจะล้นแล้ว

“จินซานซาน กินข้าวเสร็จแล้วมาพบข้าด้วย ข้ามีเรื่องจะ
พูดกับเจ้า” จินหลิงหยูพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา แสดงความ
เด็ดขาดว่าห้ามปฏิเสธ

“ข้าไม่ไป” จวินเสี่ยวโม่งตอบเสียงเบาแต่หนักแน่นพละาง
แสดงท่าทางเหมือนกลัวพี่ชาย แต่ก็ยังยืนกรานไม่ยอมแพ้ “ข้ารู้
ว่าท่านจะคุยเรื่องอะไร ข้าไม่ยอม ข้าไม่ต้องการแยกจากพี่จวิน
ข้าจะพาเขากลับสำนักชวีหยางด้วย”

จวินเสี่ยวโม่งพูดไปก็รู้สึกจุกจิกในใจ

โอ๊ย นี่ข้าพูดอะไรออกไปเนี่ย!

เส้นเลือดบนหน้าผากของจินหลิงหยูเต้นตุบๆ เขาหันไป
จ้องจวินจื่อเหวิน

“เก่งไม่เบาเนี่ย คุยกับข้าไม่สำเร็จ เลยเปลี่ยนไปเข้าหา
น้องสาวข้าแทน นางไม่เคยกล้าขัดคำสั่งข้าแม้แต่ครั้งเดียว

แต่เพราะเจ้า นางกลับเลือกที่จะต่อต้านข้า ปล่อยให้เป็นแบบนี้
ต่อไป ใครจะรู้ว่านางจะเป็นเช่นไร ไม่แน่นางอาจจะทรยศต่อ
สำนักและย่ายี้เกียรติศักดิ์ศรีของพวกเขา!”

ฉินหลิงหยูโยนความผิดทั้งหมดให้จวินจื่อเหวิน

สายตาของจวินเสี่ยวโมหม่นลง คำพูดของฉินหลิงหยูทำ
ให้นางนึกถึงตัวเองในชาติก่อน

ช่วงน่าขันยิ่งนัก ตัวข้าในชาติก่อนแทบจะเป็นคนผลักดัน
ให้ยอดเขาหลินเทียนตกอยู่ในวิกฤติ เพราะฉินหลิงหยูผู้แสนชั่ว
ช้า! คนที่มีใจชั่วช้าจะมองผู้อื่นเป็นผีปีศาจไปหมด ฉินหลิงหยูไม่
เคยเปลี่ยนไปเลย!

ปัง!

จวินเสี่ยวโมวางตะเกียบลงบนโต๊ะแล้วแสสร้องให้น้ำตา
กลอบน้ำ พลังจ้องมองฉินหลิงหยูด้วยดวงตาแดงกำ

“พี่ใหญ่! เหตุใดท่านถึงต้องรังแกพี่จวินด้วย ถ้าไม่มี
พี่จวิน พวกเราคงตายในพื้นที่พิศวงไปแล้ว!”

ฉินหลิงหยูหัวเราะเยาะ “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนช่วยเจ้า หรือแท้จริงแล้วเขาตั้งใจให้พวกเจ้าติดอยู่ที่นั่นแล้วแกลังทำเป็นช่วยพวกเจ้า ตอนที่พวกเจ้าเดินทางไปป่าหิมะจึงก็ไม่พบอันตรายอะไรไม่ใช่หรือ แต่พอกลับมา ก็พบอันตรายซึ่งเกิดขึ้นหลังจากเจอคนผู้นี้ บังเอิญเกินไปหรือไม่!”

“พี่จวินไม่ทำเช่นนั้นแน่นอน พี่ใหญ่อย่ามาใส่ร้ายป้ายสี!” จวินเสี่ยวโม่แสดงความไม่พอใจต่อฉินหลิงหยู

“เหอะ! ไม่เชื่อ ก็ไม่เป็นไร ตราบใดที่ข้ายังอยู่ตรงนี้ เขาก็จะไม่มีทางก้าวเข้าสำนักชวีหยางได้แม้แต่ก้าวเดียว” ฉินหลิงหยูตัดสินใจไม่ให้จวินจื่อเหวินเข้าสำนักชวีหยาง “ไม่อย่างนั้น... ก็ลองให้เขาลองฝ่าเข้ามาดูสิว่าทำได้หรือไม่”

ฉินหลิงหยูพูดประโยคสุดท้ายพร้อมกับมองจวินจื่อเหวินด้วยแววตาเย้ยหยัน

จวินเสี่ยวโม่หรีดตาลงด้วยความไม่พอใจ นางรู้สึกรังเกียจท่าทีที่ดูเหมือนเป็นฝ่ายชนะของฉินหลิงหยูมาก ที่ฉินหลิงหยูกล้าพูดเช่นนี้ก็เพราะรู้ว่าตนเองเป็นศิษย์เอกของเหอจาง

หญิงสาวไม่กััดฟันและรวบรวมความกล้า จากนั้นก็คว้า
มือจวินจื่อเหวินที่วางอยู่บนโต๊ะ พร้อมกับเช็ดคางขึ้นมองจ้องตา
ฉินหลิงหยู

“พี่ใหญ่ เมื่อคืนนี้ข้ากับพี่จวินมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกัน
แล้ว ข้าอาจจะตั้งครรรภ์ลูกของพี่จวินด้วยซ้ำ ข้าจะไม่ยอมแยก
จากพี่จวินเด็ดขาด หากท่านอยากขวางไม่ให้พี่จวินเข้าสำนัก
ข้าจะหนีไปกับพี่จวิน เชิญท่านทำตามที่ท่านต้องการ!”

เยว่ชิวเหวิน “...”

เหล่าศิษย์สำนักชวีหยาง “...”

ฉินหลิงหยู “...”

ข้าอยากบีบคั้นน้องสาวคนนี้ให้ตายไปให้มันจบ ๆ!
น่าเสียดายที่ถ้าทำเช่นนั้นก็จะไม่ได้กุญแจของมิตีเรนลับ!

บทที่ 280 คำแนะนำของเหอจาง และแผนการของจินหลิงหยู

ในขณะที่จินชานชานเริ่มเสียงดังขึ้นเรื่อย ๆ เยว่ชิวเหวินก็เริ่มสังหรณ์ใจไม่ดี แต่ก่อนที่จะทันได้ตอบสนอง จินชานชานก็คว้ามือซ้ายของเขา แล้วประกาศข่าวที่ทำให้ทุกคนตรงนั้นต้องตกตะลึง

แม้เยว่ชิวเหวินจะรู้ว่าที่นางพูดไปเป็นเพียงการช่วยให้เขาบรรลุปเป้าหมาย แต่ความรู้สึกจากสายตาแปลก ๆ ที่จับจ้องมาทำให้เขาตากระตุก ต้องใช้เวลาพักหนึ่งกว่าเขาจะระงับความอยากชักมือตัวเองกลับมาได้

จริง ๆ แล้วเยว่ชิวเหวินใช้ชีวิตมานานหลายปี แต่ไม่เคยจับมือกับใครเลย แม้แต่กับจวินเสี่ยวโม่ นางก็จับแค่ตรงแขนซึ่งมีอารมณ์ขันกลางอยู่เท่านั้น

เยว่ชิวเหวินเป็นคนรักความสะอาด ไม่ชอบให้ใครเข้ามาใกล้มากเกินไป แต่จินชานชานกลับทำเรื่องที่ไม่เคยมีใครกล้าทำมาก่อนอย่างไม่คาดคิด ทำให้เขาไม่มีเวลาแม้แต่จะหลบเลียย

ดูเหมือนว่าคนอื่นๆ จะเชื่อว่าพวกเขามีความสัมพันธ์
ลึกซึ้งต่อกันอย่างสนิทใจ ถ้าเยว่ฉิวเหวินปฏิเสธเรื่องนี้ นอกจาก
จะทำให้เข้าสู่สำนักชวีหยางได้ลำบากขึ้นแล้ว ยังอาจถูกมองว่า
เป็นคนไม่มีความรับผิดชอบด้วย

เยว่ฉิวเหวินทอดถอนใจ แม้จะรู้สึกไม่ค่อยชอบใจ แต่เขา
ก็ต้องทำใจยอมรับ

เหล่าศิษย์สำนักชวีหยางมองจวินจื่อเหวินและ
จินชานชานด้วยสายตาประหลาดใจและมีนัยแฝง พวกเขาี่ยม
อย่างรู้เท่าทันเมื่อเข้าใจแล้วว่าทั้งสองหายไปไหนมาตลอดทั้ง
คืน ที่แท้ก็ไปแสวงหาความสนุกด้านนอก! เดิมทีพวกเขาคิดว่า
จินชานชานเป็นหญิงงามแต่นิสัยแย่งจึงไม่ค่อยมีใครกล้าเข้าใกล้
แต่ดูเหมือนว่าตอนนี้ต้องเปลี่ยนความคิดใหม่แล้ว

ช่างน่าเสียดาย...น่าเสียดายจริงๆ...

ศิษย์สำนักชวีหยางต่างรู้สึกเสียดายในใจ แต่ก็ไม่รู้
เสียดายเพราะดอกไม้อย่างจินชานชานถูกคนนอกเด็ดไป
หรือเสียดายที่ผู้ฝึกตนที่โดดเด่นและแข็งแกร่งอย่างจวินจื่อ-
เหวินยอมตกเป็นเหยื่อของจินชานชาน

ฉินหลิงหลยู่โกรธมาก ไม่ว่าฉินซานซานจะพูดความจริงหรือโกหก การพูดเรื่องน่าอัศจรรย์เช่นนี้ต่อหน้าสาธารณชนถือเป็นการท้าทายอำนาจของเขาในฐานะพี่ชาย ซึ่งทำให้เขาเสียหน้ามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้คนที่นั่งอยู่โต๊ะข้างเคียงเริ่มยุยงให้เขายอมรับคู่รักคู่นี้ เขาก็โกรธจนถึงขีดสุด

ปัง!

ชายหนุ่มตะโกนอย่างรุนแรงจนแตกเป็นเสียง ๆ บรรยากาศตึงเครียดลงทันที คนที่กำลังยุแหย่หรือให้คำแนะนำรีบหันหลังกลับ ไม่กล้ายุ่งกับเรื่องนี้อีก

ฉินหลิงหลยู่ลุกขึ้น เส้นเลือดตรงขมับเต้นเต้นเร้า เขามองฉินซานซานด้วยความโกรธเกรี้ยว

“ฉินซานซาน ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นคนหัวรั้น และข้าคงเถียงไม่ชนะเจ้า แต่อย่าหาว่าข้าไม่เตือนก็แล้วกัน บุรุษผู้ไม่ใช่คนดี หากวันหนึ่งเขาทิ้งเจ้า ก็อย่าได้ชมซานกลับมาหาข้า เพราะเจ้าเป็นคนเลือกเส้นทางนี้เอง!”

พูดจบ ฉินหลิงหลยู่ก็สะบัดเสื้อคลุมเดินขึ้นห้องพักไป

เหล่าศิษย์สำนักชวี่หยางที่นั่งอยู่มองจานอาหารที่ยังไม่
ทันได้กินและเศษซากจานซามที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้น
จากนั้นก็ลุกเปลี่ยนโต๊ะเพื่อกินอาหารกลางวัน

ถ้าแก่โรงเตี๊ยมมองเศษโต๊ะและจานซามอย่างปวดใจ

ดวงซวยจริง ๆ! ตอนแรกเห็นแต่งตัวกันดูดีก็หลงคิดว่าจะ
ได้เงินเป็นกอบเป็นกำ แต่เพียงครึ่งวันกลับต้องเสียโต๊ะไปหลาย
ตัว

เงินค่าอาหารก็ไม่เพียงพอจะชดเชยความเสียหาย
ซ้ำซ่างดวงซวยจริง ๆ

ขณะที่ถ้าแก่กำลังเศร้าเสียใจ ก็มีมือยื่นออกมาเบื้อง
หน้า ในมือนั้นถือศิลาวิญญูณระดับกลางไว้หลายก้อน

“ถ้าแก่รับไว้สิ ถือเสียว่าเป็นค่าชดเชยความเสียหายที่
พวกเราสร้างขึ้นวันนี้” เสียงเย็นเยียบดังขึ้นจากบนศีรษะ ถ้าแก่
เงยหน้าขึ้นมองคนตรงหน้า

ไอ้ ชายหนุ่มคนที่เป็ศูนย์กลางของเหตุการณ์วุ่นวาย
นั่นเอง ใครจะไปคิดว่าคนที่ดูเคร่งขรึมจะมีน้ำใจเช่นนี้

ถ้าแก้รับศีลาวิญญาณมาแล้วโคงคำนับด้วยความ
ขอบคุณ จากนั้นเยว่ชีวเหวินก็หันหลังเดินจากไป

ด้านหลังเขามีคนที่เดินกระโดดโลดเต้นตามไป ซึ่งก็คือ
จวินเสี่ยวโม่ที่แสดงบทจินชานชานได้อย่างสมบูรณ์แบบ

“พอใจหรือยัง” หลังจากเดินไปได้สักพัก เยว่ชีวเหวินก็
ถามจวินเสี่ยวโม่ที่เดินอยู่ข้างๆ

“อ้อ พอใจมาก” จวินเสี่ยวโม่ตอบด้วยรอยยิ้ม ดวงตา
ของนางฉายชัดถึงความภาคภูมิใจซึ่งเยว่ชีวเหวินไม่อาจ
มองข้ามได้

เยว่ชีวเหวินเลิกคิ้ว “ทำไมล่ะ”

จวินเสี่ยวโม่แอบลั่นอย่างขี้อายแล้วตอบอย่างมีเลศนัย
“ท่านไม่คิดหรือว่าฉินหลิงหยูที่โกรธจนหน้าขึ้นสีข้างน่าขัน
แถมยังตัวแข็งทื่อเพราะโกรธจัดแต่ไม่รู้จะลงที่ใคร ตลกจริงๆ
ฮ่าๆๆๆ...”

เยว่ชีวเหวินส่ายหัวอย่างเหนื่อยอ่อน แต่ในดวงตาก็ก
ปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

“จริงสิ เจ้าดูจะไม่ชอบฉินหลิงหลิงสักเท่าไรนะ” เยว่ชีว-
เหวินนึกถึงท่าทีของจวินเสี่ยวโม่เมื่อครั้ง ดูเหมือนว่านางจะไม่ได้
ทำไปเพื่อช่วยเขาเพียงอย่างเดียว

“ใช่ ข้าไม่ชอบเขา ส่วนเหตุผล...ข้ายังบอกตอนนี้ไม่ได้”
จวินเสี่ยวโม่พูดอย่างมีลับลมคมในก่อนจะเดินนำไปด้านหน้า

เยว่ชีวเหวินหยุดนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะหัวเราะเบาๆ แล้ว
เดินตามนางไป

“ว่าแต่ตอนนี้พวกเราจะไปไหนกันหรือ” จวินเสี่ยวโม่ถาม
พลางกะพริบตา

“เรายังไม่ได้กินอาหารกลางวันกันไม่ใช่หรือ ไปหาที่อื่น
กินกันเถอะ”

“จริงด้วย ทั้งหมดเป็นความผิดของฉินหลิงหลิง ท้องข้ายัง
ร้องอยู่เลย” จวินเสี่ยวโม่ทำหน้ามุก แล้วหันมายิ้มซุกซนให้
เยว่ชีวเหวิน “ท่านเลี้ยงข้านะ ถือเป็นค่าตอบแทนที่ข้าช่วยท่าน”

“ตกลง ไปกันเถอะ” เยว่ชีวเหวินยิ้มอ่อนโยน

“เย้! ข้าอยากไปแะดูที่ถนนอาหารข้างหน้านั้น...”

ขณะเดียวกันฉันหลังจากกลับไปยังห้องพัก หลังจากถูก
จวินเสี่ยวไม่ทำให้โกรธจัด ความโกรธคุกรุ่นในใจอยู่นานกว่าจะ
ค่อยๆ สงบลง

เขาคຸ່ນคิດอยู่คຸ່ນหนึ่ง ก่อนจะหิບยัันต์ส่งสารออกมาส่ง
ข้อความถึงเหอจาง ไม่นานนักเหอจางก็ตอบกลับ

“หลังหยู มีเรื่องอะไรหรือ” เสียงที่แผ่งด้วยความดุดันของ
เหอจางดังออกมาจากยัันต์

“ศิษย์พบกับซานซานและคนอื่นๆ ระหว่างทางกลับ
แต่ซานซานดูท่าทีไม่ค่อยปกติ และยังมีคนแปลกหน้าติดตาม
พวกนางมาด้วย”

“คนแปลกหน้าหรือ” เหอจางหยุดคิດ “บอกมาให้ละเอียด
กว่านี้ คนแปลกหน้าที่ว่าเป็นคนแบบไหน”

“เขาแข็งแกร่งมาก แม้ศิษย์จะอยู่ระดับแกนลมปราณ
แต่ก็ไม่สามารถมองเห็นระดับการฝึกตนของเขาได้ ที่สำคัญคือ
เขามีรศมีคล้ายกับคนผู้หนึ่ง เป็นคนที่ทำให้ศิษย์รู้สึกกังวลใจ”

“...ใคร”

“เย่วชีวเหวิน”

ยันต์ส่งสารเจียบเสียงไปพักใหญ่ ฉินหลิงหยูคิดว่า
เหอจางตัดการติดต่อไปแล้ว จนกระทั่งเสียงหัวเราะแผ่ความ
เย็นชาของเหอจางดีขึ้น

“เจ้าแน่ใจหรือ...ว่าเป็นเย่วชีวเหวิน ศิษย์เอกของ
จวินหลินเซวียนที่ตกลงไปในเหวแห่งความตาย”

“ใช่ ศิษย์มั่นใจว่าเป็นเขา”

เหอจางหัวเราะลั่น เสียงหัวเราะของเขาทำให้รู้สึกหนาว
เย็นจับตัวหัวใจ

“หลิงหยู เจ้ากังวลอะไรของเจ้า เจ้าเชื่อจริงๆ หรือว่าคน
ที่ตกลงไปในเหวแห่งความตายจะมีโอกาสรอดชีวิตกลับมา”

“แต่...”

“เหอะ! แม้แต่คนที่อยู่ระดับก่อกำเนิดยังไม่รอดกลับมา
แล้วเย่วชีวเหวินจะรอดได้หรือ! ตอนนั้นเย่วชีวเหวินยังไม่บรรลุ
สู่ระดับสร้างรากฐานเลยด้วยซ้ำ เจ้ากลัวอะไรของเจ้า!” เหอจาง
แค้นเสียงไม่พอใจ

สีหน้าฉินหลิงหลยู่หม่นลง แต่เพราะอีกฝ่ายคืออาจารย์ เขาจึงไม่กล้าโต้เถียง “ศิษย์ไม่ได้กลัว เพียงแต่ตอนนี้ สถานการณ์ค่อนข้างซับซ้อน พวกเรากำลังวางแผนดักจับพวก จวินหลินเซวี่ยน แต่กลับมีคนที่คล้ายกับเยว่ชิวเหวินโผล่มา ศิษย์คิดว่าคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญ คนผู้นี้อาจเป็นภัยที่ไม่ควร มองข้าม”

“แล้วจะเป็นอะไร ถึงจะเป็นเยว่ชิวเหวินจริงๆ เจ้าคิดว่า เขาตัวคนเดียวจะบุกเข้ามาในสำนักชวีหยางได้อย่างไร” เหลาจางพูดด้วยน้ำเสียงดูแคลน

“ปัญหาอยู่ที่ซานซาน น้องสาวของศิษย์ นางหลงรักเขา และยืนยันว่ามีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกันแล้ว นางต้องการพา เขาเข้าสำนัก” ฉินหลิงหลยู่พูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“อีกแล้วหรือ น้องสาวเจ้าเก่งแต่สร้างปัญหา” ชัดเจนว่า เหลาจางไม่พอใจฉินซานซาน น้ำเสียงของเขาแฝงด้วยความ เย็นชา “ศิษย์เอ๋ย ผู้ที่จะประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่ต้องทั้งความ เมตตาที่ไม่จำเป็น หากน้องสาวเจ้าทำตัวเอาแต่ใจเกินไป เจ้าก็ ไม่จำเป็นต้องคอยปกป้องนาง”

เหอจางบอกเป็นนัยว่าฉินหลิงหยูไม่ควรสนใจว่านางจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ดวงตาของฉินหลิงหยูเปล่งประกายวาว เหอจางที่อยู่อีกด้านหนึ่งของยันต์สังสารไม่สามารถสังเกตเห็นได้

ฉินหลิงหยูรู้เรื่องนี้ดีกว่าเหอจาง เขาพร้อมตัดสายสัมพันธ์กับฉินซานซานมานานแล้ว แต่เขาต้องการแม่กุญแจผูกชะตาของนางเพื่อสร้างเป็นกุญแจเปิดมิติเร้นลับ เขาจึงยังปล่อยให้นางตายไม่ได้อย่างน้อยก็จนกว่าเขาจะได้กุญแจมา

แต่เขาบอกเรื่องนี้กับเหอจางไม่ได้ มิติเร้นลับเป็นสิ่งที่ทุกคนเสาะหา หากเหอจางรู้เรื่องนี้ เขากับฉินซานซานคงไม่มีทางรอด วันที่เหอจางได้กุญแจสู่มิติเร้นลับจะเป็นวันตายของเขาและน้องสาว

เห็นได้ชัดอาจารย์เป็นเช่นไร ศิษย์ก็ยอมเป็นเช่นนั้น

ฉินหลิงหยูสุดทระนงใจแล้วพูดกับเหอจาง “ถึงอย่างนั้นนางก็ยังเป็นน้องสาวของศิษย์...”

“อาจารย์รู้ อาจารย์ไม่ได้ขอให้เจ้าตัดสายสัมพันธ์จากครอบครัว” เหนียงพูดด้วยน้ำเสียงดูเข้าอกเข้าใจ ราวกับว่าเขาไม่รังเกียจความอ่อนโยนในใจของศิษย์ “ถ้าเช่นนั้น หากนางต้องการพาคนผู้นั้นเข้ามาจริงๆ ก็ปล่อยให้นางทำตามที่นางต้องการเถิด”

“แต่ท่านอาจารย์...” ฉินหลิงหยูไม่คิดว่าเหนียงจะตามใจจินชานชาน เขาคิดว่าเหนียงจะออกมาจัดการกับจวินจื่อเหวินด้วยตนเอง

“หลิงหยู หากอาจารย์ลงมือจัดการเขาเอง น้องสาวเจ้าอาจถือโทษโกรธเจ้าไปตลอดชีวิต แต่ถ้าเขาตายเพราะช่วยอาคมในสำนัก น้องสาวเจ้าก็โทษเจ้าไม่ได้ เจ้าเข้าใจที่อาจารย์พูดหรือไม่” เหนียงพูดอย่างไม่มีรีบร้อน

ดวงตาของฉินหลิงหยูเป็นประกาย “อาจารย์จะบอกว่า...”

“ช่วยอาคมในป่ารอบนอกสำนักชวีหยางต้องใช้ป้ายประจำตัวของสำนักในการผ่านเข้าไป มิเช่นนั้นจะถูกช่วยอาคมขังไว้ภายในและต้องตายอย่างโดดเดี่ยว เจ้ามีป้ายสำรองอยู่บ้าง

ใช้ไหม เจ้าแค่แก้งยอมให้เขาเข้ามา แล้ววางกับดักบางอย่างไว้กับป้าย ไม่ต้องห่วง แม้เขาจะโชคดีผ่านเข้ามาได้ แต่เขาก็ตัวคนเดียว คิดว่าเขาจะต้านทานเหล่าผู้อาวุธในสำนักได้หรือ”

ฉินหลิงหยูเข้าใจแผนการทั้งหมด ไปหน้าที่หม่นหมอง พลันสติสับสนมาทันที

“ศิษย์เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณท่านอาจารย์!”

“เจ้ายังอ่อนหัดเกินไป...ฮ่าๆๆ...” เสียงหัวเราะของเหอจางดังขึ้นก่อนที่ยันต์จะตัดการสื่อสารไป รอยยิ้มชั่วร้ายปรากฏบนใบหน้าของฉินหลิงหยู

จวินจื่อเหวิน เจ้าไม่รอดแน่!

ชาติที่แล้วสูญเสียทุกสิ่ง ข้าจึงเป็นมารหญิงเพื่อชิงทุกอย่าง เล่ม 10

魔女打脸攻略

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《魔女打脸攻略》Vol. 10

Author: 冥想石 Ming Xiangshi

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司)

& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

冥想石 Ming Xiangshi.

ชาติที่แล้วสูญเสียทุกสิ่ง ข้าจึงเป็นมารหญิงเพื่อชิงทุกอย่าง เล่ม 10 /冥想石 Ming Xiangshi: เขียน ;

ตฤณวัณณา : แปลจาก 魔女打脸攻略.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) 420 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ตฤณวัณณา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7376-9